

**ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN**

18. december 2014

Besvarelse af spørgsmål 80 alm. del stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 26. november 2014 efter ønske fra Kim Andersen (V).

**ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET**

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

I forlængelse af samrådet den 4. november 2014 om alm. del - samrådspørgsmål B og C (forordning om interbankgebyrer og Dankortet) bedes ministeren redegøre for det juridiske grundlag efter national lovgivning og EU-lovgivning for, at ministeren/regeringen har pligt til henholdsvis har mulighed for at gribe ind i og regulere privatretlige aftaler.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr. 10 09 24 85
EAN nr. 5798000026001
evm@evm.dk
www.evm.dk

Svar:

Jeg forstår spørgsmålet således, at der spørges ind til det juridiske grundlag bag reguleringen af dankortet.

Dankortet er langt det billigste betalingskort i Danmark for såvel forretninger som forbrugere og for samfundet som helhed. Det er derfor vigtigt, at rammerne for et velfungerende dankortsystem sikres bl.a. gennem lovgivning på området.

Den første dankortaftale blev indgået i 2003 og omfatter dels en politisk aftale mellem den daværende regering (Venstre og det Konservative Folkeparti) og forligspartierne (Socialdemokratiet, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti), dels en aftale mellem den daværende regering (økonomi- og erhvervsministeren), Forbrugerrådet, Finansrådet og Dansk Handel og Service.

Den overfornævnte aftale introducerede det chipbaserede dankort, som af hensyn til sikkerheden og tilliden til dankortsystemet skulle erstatte det magnetstribebaserede dankort. Aftalen betød samtidig en modernisering af den dagældende betalingsmiddellov, hvori der blev indført gebyrregler, som bl.a. betød, at bankerne kunne opkræve et gebyr på 50 øre hos forretningerne, når der blev betalt med det chipbaserede dankort, og at forretningerne kunne vælge at overvælte dette gebyr på forbrugerne.

Gebyrreglerne blev hurtigt genstand for massiv mediedækning. Den daværende regering frygtede, at forretningernes mulighed for at overvælte gebyret på forbrugerne ville betyde et faldende brug af dankortet. Man besluttede derfor, at det var nødvendigt med et hurtigt indgreb.

I 2005 indgik den daværende regering (Venstre og det Konservative Folkeparti) derfor en aftale med Finansrådet og Forbrugerrådet om at justere

dankortaftalen fra 2003. Forligspartierne tilsluttede sig dette.

Som erstatning for den tidligere gebyrstruktur, introducerede den nye aftale en såkaldt abonnementsmodel, hvorefter forretningerne skulle betale til driften af dankortinfrastrukturen gennem et årligt abonnement til bankerne. Forretningerne skulle dog maksimalt dække 50 pct. af de samlede omkostninger ved driften af dankortsystemet. Abonnementsmodellen er i dag reguleret i bekendtgørelse nr. 1475 af 22. september 2009 om beregning af det årlige abonnement i henhold til § 80, stk. 3, i lov om betalingstjenester.

I 2013 indgik Nets og Dansk Erhverv en kommerciel aftale om de fremtidige rammer for dankortets omkostningsstruktur og videreudvikling, idet bankerne udelukkende ville fortsætte med at tilbyde tidssvarende dankort til forbrugerne under forudsætning af fuld omkostningsdækning.

Forligspartierne bag dankortaftalerne godkendte efterfølgende aftalen, som medførte en ændring af den gældende bekendtgørelse om beregningen af det årlige abonnement. Ændringen betyder, at forretningerne i 2018 kommer til at bære 100 pct. af omkostningerne ved driften af dankortsystemet i den fysiske handel.

Den eksisterende dankortmodel er således reguleret i bekendtgørelse nr. 1475 af 22. september 2009 om beregning af det årlige abonnement som blev ændret i 2013. Bekendtgørelsen skal læses i sammenhæng med § 80, stk. 2 og 3, i betalingstjenesteloven.

Betalingstjenestelovens § 80, stk. 2, udgør den bagvedliggende hjemmel til den nuværende udformning af dankortmodellen, mens § 80, stk. 3 udgør ministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, hvorledes prisen i dankortmodellen skal beregnes.

Betalingstjenesteloven implementer EU's betalingstjenestedirektiv (2007/64/EF af 13. november 2007). Direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv hvilket betyder, at medlemsstaterne som udgangspunkt ikke kan indføre eller bevare andre bestemmelser end dem, der fremgår af direktivet. På en række områder kan medlemsstaterne dog fravige direktivets bestemmelser. Direktivet giver bl.a. mulighed for at bevare national regulering af udbyderens adgang til at opkræve gebyr af betalingsmodtagere og betalere. De danske gebyrregler, der som nævnt ovenfor er et resultat af dankortaftalen fra 2005 blev dermed videreført uændret i betalingstjenesteloven.

Betalingstjenestedirektivet er på nuværende tidspunkt under revision i EU.